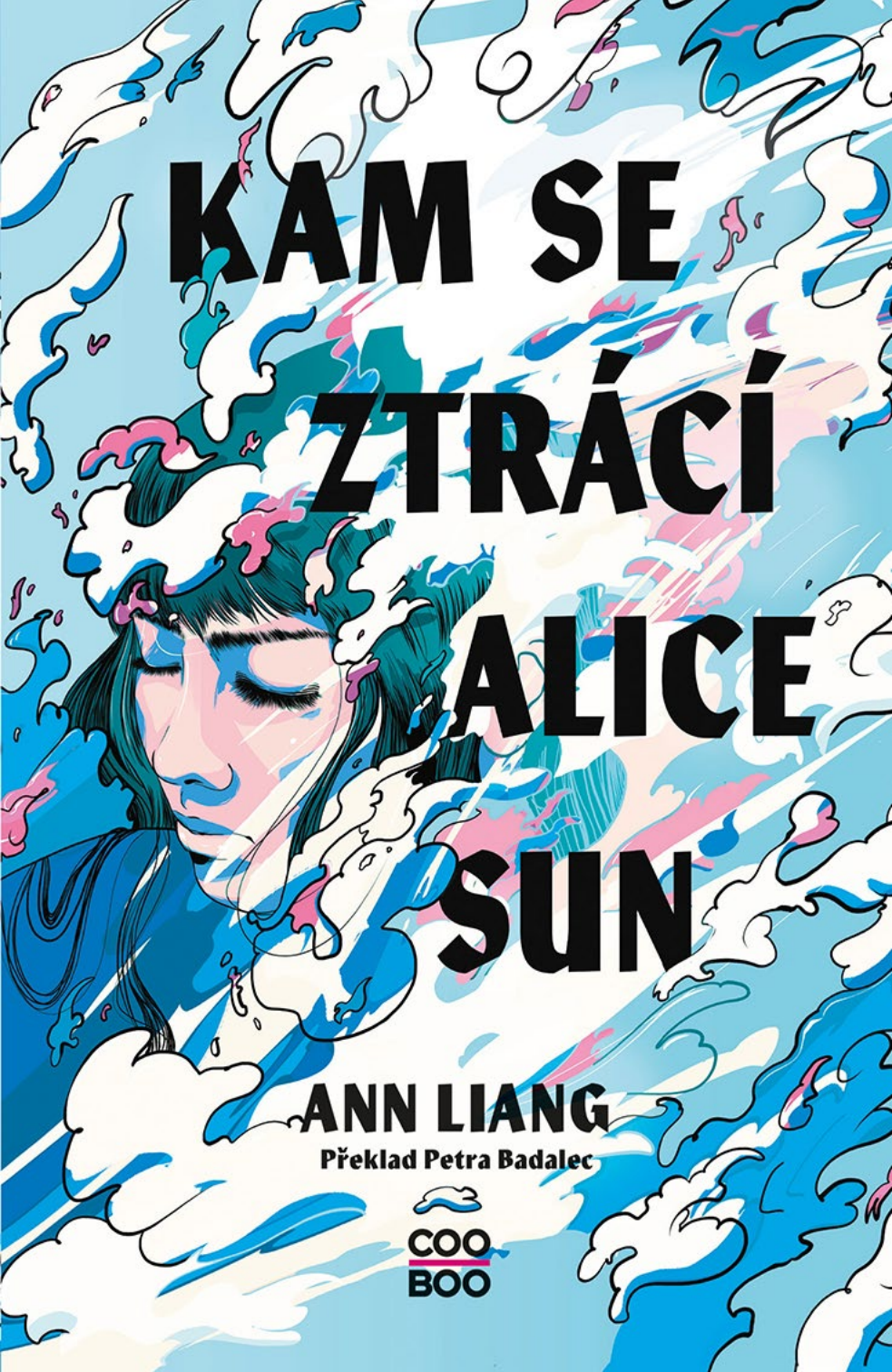

KAM SE ZTRÁCÍ ALICE SUN

ANN LIANG

Překlad Petra Badalec

**COO
BOO**

Kam se ztrácí Alice Sun

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Ann Liang
Kam se ztrácí Alice Sun – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ANN LIANG

KAM SE ZTRÁCÍ
ALICE SUN

COO
BOO

*Mým báječným rodičům,
kteří mají čtení téhle knihy zakázáno.*

*A mé sestřičce Alysse,
která chce, aby všichni věděli, jak bezvadná je.*

1

Rodiče mě zvou na jídlo jen ze tří důvodů. Zaprvé, když někdo umře (což se vzhledem k tomu, že naše rodinná skupina na WeChatu má přes devadesát členů, stává častěji, než byste si mysleli). Zadruhé, když má někdo narozeniny. Nebo zatřetí, když mi chtějí oznámit něco, co nám změní život.

Někdy je to kombinace všeho výše uvedeného, jako když mi ráno v den mých dvanáctých narozenin zemřela prababička a rodiče se rozhodli mi nad miskou smažených nudlí s omáčkou oznámit, že mě posílají do mezinárodní internátní školy Airington.

Ale teď je srpen, dusné letní vedro je cítit i v klimatizované restauraci a nikdo z mé nejbližší rodiny tenhle měsíc narozeniny neslaví. Což samozřejmě znamená, že zbývají jen dvě možnosti...

Žaludek se mi sevře úzkostí. Mám co dělat, abych dvojitými prosklenými dveřmi neutekla zpátky ven.

Říkejte si o mně, že jsem zbabělec, ale nejsem ve stavu, kdy bych zvládla jakékoli špatné zprávy.

Zvlášť ne dneska.

„Alice, proč se tváříš tak nervózně?“ zeptá se máma, zatímco nás neusměvavá servírka v šatech čeongsam odvádí ke stolu v zadním rohu. Protáhneme se kolem stolu, u něž sedí spousta starších lidí, kteří si rozdělují obrovský růžový krémový dort ve

tvaru broskve, a kolem dalšího, kde právě probíhá nějaký firemní oběd. Posedávají u něj muži v upocených košilích s límečky a ženy si na tváře nanášejí bílý pudr. Když si všimnou mé uniformy, několik z nich se za mnou otočí a zírají na mě. Nedokážu říct, jestli je to proto, že poznali tygří erb vyražený na kapse mého saka, nebo proto, jak nechutně okázale vypadá ve srovnání s teplovodkami, které se nosí na místních školách.

„Nejsem nervózní,“ řeknu a posadím se mezi ni a tátu. „Takhle se prostě tvářím normálně.“ To není tak úplně lež. Teta jednou žertem pronesla, že kdyby mě někdy přistihli na místě činu, byla bych první, koho by zatkli jen na základě toho, jak se tvářím, a řeči těla. *Nikdy jsem nepotkala nikoho tak nervózního jako ty, říkala. V minulém životě jsi musela být myš.*

Tehdy jsem to přirovnání nesnášela, ale nemůžu si pomoci, teď si jako myš připadám – jako myš, která se chystá vlézt přímo do pastí.

Máma se natáhne a podá mi zalaminovaný jídelní lístek. Přitom se jí po kostnatých rukou rozleje světlo z nedalekého okna a v něm se ostře zaleskne provazovitá bílá jizva, která se jí táhne po dlani. Vzplane ve mně až příliš známý pocit viny.

„Chaje“,“ osloví mě máma. „Co si dáš k jídlu?“

„Jo tak. Je mi to fuk, dám si cokoli,“ odpovím a rychle odvrátím pohled. Taťka s hlasitým lupnutím rozlomí jednorázové hůlky. „Dnešní děcka nevědí, jaké mají štěstí,“ řekne, zatímco tře jednu hůlku o druhou, aby je zbavil třísek. Pak to samé udělá s mými. „Žijou si jako v bavlnce. Víš, co jsem ve tvém věku jedl já? Sladké brambory. Každý den jenom sladké brambory.“

Když se pustí do podrobnějšího popisu každodenního života v che-nanských vesnicích, maminka zamává na servírku a naobjednává tolik jídel, že by to vystačilo pro celou restauraci.

„Ma,“ zaprotestuju mandarínsky. „Vždyť přece nepotřebujeme...“

„Ale ano,“ řekne nekompromisně. „Vždycky, když začne škola, úplně zapomeňš na jídlo. To tělu hrozně škodí.“

I když mám sto chutí obrátit oči v sloup, ovládnou se. Ani ne před deseti minutami komentovala, jak se mi o prázdninách zakulatily tváře; jen podle její logiky je možné být příliš buclatý a zároveň nebezpečně podvyživený.

Když máma konečně dokončí objednávku, vymění si s tátou pohled a pak se na mě otočí s tak vážným výrazem, že vyhrknu to první, co mě napadne: „Je děda v pořádku?“

Mámino tenké obočí se svažuje a zvýrazní přísné rysy jejího obličeje. „Samozřejmě. Proč se ptáš?“

„T-to nic. To je jedno.“ Trochu si oddechnu, ale svaly mám dál napjaté, jako bych se připravovala na úder. „Podívejte, ať už je ta špatná zpráva jakákoli, můžeme si to prostě odbýt rychle? Za hodinu začíná slavnostní předávání cen, a jestli se mám psychicky zhroutit, potřebuju aspoň dvacet minut, abych se vzpamatovala, než vylezu na pódium.“

Táta zamrká. „Předávání cen? Jaké předávání cen?“

Moje obavy dočasně vystřídá rozčilení. „Slavnostní předávání cen nejlepším žákům jednotlivých ročníků.“

Dál na mě nechápavě zírá.

„Ale no tak, tati. V létě jsem se o tom zmiňovala nejmín padesátkrát.“

Přeháním jen trochu. I když to zní smutně, ty prchavé okamžiky slávy ve světle reflektorů posluchárny jsou to jediné, na co se posledních pár měsíců těším.

I když se o ně musím dělit s Henrym Li.

Jako vždy se mi při jeho jméně v ústech objeví ostrá pachutí trpká jako jed. Bože, jak já ho nenávídím. Nenávídím ho a jeho

bezchybnou porcelánovou pleť a neposkvrněnou uniformu a jeho klid, stejně nedotknutelný a neochvějný jako jeho stále se rozrůstající seznam úspěchů. Nenávídím způsob, jakým se na něj lidé dívají a jak ho vidí, i když je úplně zticha, se sklopenou hlavou a pracuje u svého stolu.

Nenávídím ho od chvíle, kdy před čtyřmi lety vplul do školy, zbrusu nový a v podstatě zářící. Na konci prvního dne mě v testu z dějepisu porazil o celých dva a půl bodu a od té doby už jeho jméno znal každý.

Když na to teď pomyslím, svrbí mě prsty.

Táta se mračí. Podívá se na mámu, aby mu to potvrdila. „A máme tam být?“

„Je to jenom pro studenty,“ připomenou mu, i když to tak nebylo vždycky. Škola se rozhodla udělat z toho soukromější akci poté, co se tam objevila velmi slavná matka mé spolužačky Krys-tal Lam a omylem s sebou přivedla i paparazzi. Ještě několik dní potom kolovaly po celém Weibo fotky naší posluchárny.

„Ale o to stejně přece nejde. Hlavní je, že se budou udělovat ceny a...“

„Ano, ano, ty myslíš jenom na ty ceny,“ přeruší mě máma netrpělivě. „Jaké jsou tvoje priority, co? To tě v té tvojí škole neučí správné hodnoty? Na prvním místě by měla být rodina, pak zdraví, pak penzijní a pak... posloucháš mě vůbec?“

V tu chvíli nám ale zrovna přinesou jídlo, takže nemusím zalhat.

V luxusnějších restauracích s pekingskou kachnou, jako je Čchüan-tü-te, kam často chodí moji spolužáci, aniž by nejdřív musel někdo umřít, kuchaři vždycky přivezou pečenou kachnu na podnose a naporcují vám ji u stolu. Je to skoro mistrné představení; křupavá, glazovaná kůžička se při každém záblesku nože rozpadá a odhaluje křehké bílé maso a prskající olej pod ní.

Ale tady nám servírka prostě naservíruje celou kachnu nakrájenou na velké kusy, ještě pořád s hlavou a se vším všudy.

Máma si musela všimnout mého výrazu, protože si povzdechne, odvrátí ode mě hlavu kachny a zamumlá něco o mé západní přecitlivělosti.

Přicházejí další jídla, jedno po druhém: čerstvé okurky pokapané octem a smíchané s nasekaným česnekem, tenkovrstvé lívanečky z cibule dokonale osmažené do křupava, měkké tofu plovoucí ve zlatohnědé omáčce a lepkavé rýžové koláčky posypané jemnou vrstvou cukru. Už vidím, jak maminka svýma bystrýma hnědýma očima odměřuje jídlo a nejspíš počítá, kolik dalších pokrmů si s tátou připraví ze zbytků.

Donutím se počkat, dokud si máma i táta nedají pár soust, a pak se ozvu. „No, jsem si jistá, že jste se mi vy dva chystali sdělit něco důležitého...?“

Tatka si v reakci na to dlouze lokne svého stále ještě vroucího jasmínového čaje a převaluje tekutinu v ústech, jako by měl všechn čas na světě. Máma občas žertuje, že jsem ve všech směrech po tátovi – od hranaté čelisti, rovného obočí a opálené pleťi až po jeho zarputilý perfekcionismus. Z jeho trpělivosti jsem ale zjevně nezdědila nic.

„Tati,“ popoženu ho a snažím se ze všech sil, aby to vyznělo uctivě.

Zvedne ruku a vypije zbytek čaje, než konečně otevře ústa, aby promluvil. „No ano. No, přemýšleli jsme s maminkou... Co bys říkala na to, že bys přestoupila na jinou školu?“

„Počkat. Cože?“ Můj hlas zní příliš hlasitě a pronikavě, prořízne restaurační štěbetání a na konci se zlomí jako hlas nějakého předpubertálního kluka. Zaměstnanci od vedlejšího stolu se zarazí uprostřed jídla a střelí po mně nesouhlasným pohledem. „Cože?“ Tentokrát to zopakuju šepem a cítím, jak se mi rozpalují tváře.

„Možná bys mohla chodit do místní školy jako tví bratrancei,“ řekne máma a s úsměvem mi na talíř položí kus dokonale zabalené pekingské kachny. Je to úsměv, který mi v hlavě rozezní poplašné zvonky. Takový ten úsměv, který vám zubaři věnují těsně před tím, než vám vytrhnou zub. „Nebo tě necháme vrátit se do Ameriky. Znáš mou kamarádku, tetu Šen? Tu, co má toho milého syna – doktora?“

Pomalu přikývnu, jako by dvě třetiny dětí jejích kamarádek buď doktory nebyly, nebo o to aspoň neusilovaly.

„Říkala, že v Maine poblíž jejího domu je jedna moc pěkná veřejná škola. Kdybys jí vypomáhala v restauraci, mohla bys u ní bydlet...“

„Já to nechápu,“ přeruším ji, protože se nedokážu přemoci. V žaludku se mi usazuje nevolnost, jako když jsem to při sportovním dni ve škole přepískla s tempem, jen abych předešla Henryho, a málem jsem se na školním dvoře pozvracela. „Já prostě... Co je špatného na Airingtonu?“

Táta se na mě podívá, jako by ho moje odpověď zarazila. „Já myslel, že Airington nenávidíš,“ řekne a přepne do mandarínštiny.

„Nikdy jsem neřekla, že ho...“

„Jednou sis vytiskla školní znak a celé odpoledne jsi do něj bodala propiskou.“

„No, možná mi ta škola nepřiřostla k srdci hned od začátku,“ řeknu a odložím hůlky na plastový ubrus. Prsty se mi trochu třesou. „Ale to bylo před pěti lety. Lidi mě tam znají. Mám určitou pověst – dobrou. A učitelé mě mají rádi, *doopravdy* rádi. Většina mých spolužáků si myslí, že jsem chytrá, a dokonce je fakt zajímavá, co říkám...“

Ale s každým slovem, které vypustím z úst, jsou výrazy mých rodičů čím dál zachmuřenější a můj nepřijemný pocit se mění v ledovou hrůzu. Přesto zoufale pokračuju. „A mám stipendium,

pamatujete? Jediná na celé škole. Nebyla by škoda, kdybych prostě odešla...”

„Máš poloviční stipendium,“ opraví mě máma.

„No, to je nejvíc, co jsou ochotni nabídnout...” Pak mi to dojde. Je to tak samozřejmé, že mě zarazí vlastní nechápavost. Proč by jinak rodiče najednou navrhovali, abych odešla ze školy, na kterou se mě roky neúnavně snažili dostat? „Je to... je to kvůli školnému?“ zeptám se tichým hlasem, aby nás nikdo kolem neslyšel.

Máma nejdřív neříká nic, jen si pohrává s uvolněným knoflíkem na své zašlé halence s nudným kytičkovým vzorem. Je to další levný kup ze supermarketu; její nové oblíbené místo, kde shání oblečení poté, co se Ja-siou Market proměnil v mrtvý obchodák s předraženými padělkami.

„O to se nemusíš starat,“ odpoví nakonec.

Což znamená ano.

Sesunu se zpátky na židli a usilovně se snažím srovnat si myšlenky. Ne že bych nevěděla, že se potýkáme s finančními problémy a že to trvá už nějakou dobu, konkrétně od chvíle, co zavřeli tátovu starou tiskařskou firmu a mamce zkrátili pozdní směny v nemocnici Sie-che. Ale máma s tátou vždycky uměli dobře skrývat, kam až to může zajít, a nad jakýmikoli mými obavami vždycky mávli rukou s prostým „soustřed se na studium“ nebo „hlupačko, copak to vypadá, že bychom tě nechali umřít hladu?“.

Ted' se na ně podívám přes stůl, doopravdy si je prohlédnu a všimnu si chumlu bílých vlasů u tátova temene, unavených vrásek, které se začínají objevovat pod máminými očima po dlouhých dnech práce, které si vybírají svou daň, zatímco já zůstávám chráněná ve své malé bublině Airingtonu. Útroby mi svírá stud. O kolik by byl jejich život jednodušší, kdyby nemuseli každý rok platit těch 165 000 jüanů navíc?

„Jaké že byly ty možnosti?“ slyším se říkat. „Místní pekingská škola nebo veřejná škola v Maine?“

Mámě se ve tváři zračí zjevná úleva. Namočí další kousek pekingské kachny do husté černé omáčky, pevně ji zabalí do listu tenké papírové placky se dvěma plátky okurky – bez cibule, přesně tak, jak to mám ráda – a položí mi ji na talíř. „Ano, ano. Obě varianty jsou dobré.“

Kousnu se do spodního rtu. Dobrá vlastně není ani jedna z nich.

Jít na jakoukoli místní školu v Číně znamená, že budu muset složit kao-kchao, což je údajně jedna z nejtěžších přijímacích zkoušek na vysokou školu, a to ani nemluvíme o mých znalostech čínštiny na úrovni základky. A co se týče Maine – vím jen, že je to nejméně rasově pestrý stát v Americe, moje znalosti o přijímacích zkouškách SAT se omezují na to, co jsem pochytila ze středoškolských seriálů na Netflixu, a šance, že mě tamní státní škola nechá pokračovat ve studiu na mezinárodní maturitu, je mizivá.

„Nemusíme se rozhodovat hned,“ dodá máma rychle. „Táta a já už jsme ti zaplatili první pololetí na Airingtonu. Můžeš se zeptat učitelů, kamarádů, trochu o tom popřemýšlet a pak to znovu probereme. Co říkáš?“

„Jo,“ řeknu, i když se cítím všelijak, jen ne v pohodě. „To zní skvěle.“

Táta zabubnuje klouby prstů o stůl, čímž nás obě vyleká. „*Aj-ja*, moc během jídla mluvíš.“ Píchne hůlkami do talířů mezi námi. „Už nám chladne jídlo.“

Když znovu zvednu své vlastní hůlky, starší lidé u stolu vedle nás začnou hlasitě a falešně zpívat čínskou verzi písně „Hodně štěstí, zdraví“. „*Ču-ni šeng-ž' khuaj-le... Ču-ni šeng-ž' khuaj-le...*“ Stará babička sedící uprostřed pokyvuje hlavou, tleská rukama do rytmu a usmívá se širokým bezzubým úsměvem.

Alespoň někdo odchází z téhle restaurace s lepší náladou, než s jakou přišel.

Jakmile vyjdu ven, téměř okamžitě mi z čela začnou stékat krůpěje potu. V Kalifornii si děti vždycky stěžovaly na horko, ale léto v Pekingu je dusné, nemilosrdné a jediným zdrojem úlevy je stín stromů wutong, které jsou vysázené v ulicích.

Právě teď je takové horko, že sotva dýchám. Nebo je to možná jenom panika.

„*Chajc'*, tak my jdeme,“ volá na mě máma. Na lokti se jí hou-pou malé igelitové tašky s jídlem plné všeho – a tím myslím *vše-ho* –, co zbylo z dnešního oběda. Nechala si zabalit dokonce i kachní kosti.

Zamávám jí. Vydechnu. Podaří se mi přikývnout a usmát se, když se máma zdrží, aby mi dala svou obvyklou radu na rozloučnou: Nechoď spát později než v jedenáct, jinak umřeš, nepij studenou vodu, jinak umřeš, cestou do školy si dávej pozor na pedofily, jez zázvor, hodně zázvoru, nezapomeň každý den kontrolovat index kvality vzduchu...

Pak s tátou zamíří k nejbližší stanici metra, její drobnou siluetu a tátovu vysokou, ramenatou postavu rychle pohltí davy lidí a já zůstanu stát na ulici úplně sama.

Vzadu v krku se mi začne sbírat strašlivý tlak.

Ne, nemůžu brečet. Ne tady, ne teď. Ne když mě ještě čeká předávání cen – možná poslední předávání cen, na které kdy půjdu.

Přinutím se pohnout, soustředit se na okolí, na cokoli, co by vytrhlo mé myšlenky z černé díry obav, která mi víří v hlavě.

V dálce se tyčí řada mrakodrapů, samé sklo, ocel a nestydatý luxus, jejich zúžené špičky se škrábou do vodově modré oblohy. Když přimhouřím oči, rozeznám i známou siluetu sídla CCTV. Kvůli jeho tvaru se mu přezdívá Obří spoďáry, ačkoli Mina

Chuang, jejíž táta ho navrhl, se posledních pět let neúspěšně snaží, aby s tím lidi přestali.

V kapse sukně mi zabzučí telefon a já bez pohledu na něj vím, že to není textovka (ty mi nechodí nikdy), ale budík: do začátku školního shromáždění zbývá už jen dvacet minut. Přinutím se přidat na tempu, zatímco procházím klikatými uličkami ucpanými rikšami, prodavači, malými žlutými motorkami a obsypanými shluky obchůdků se smíšeným zbožím, obchody s nudlemi a kaligrafickými čínskými znaky blikajícími na neonových cedulích.

Jak se blíží ke třetímu okruhu, provoz a davy houstnou. Všude je spousta lidí: plešatí strejdové se chladí slaměnými vějíři, z úst jim visí cigarety, košile vyhrnuté do půlky těla odhalují jejich opálená břicha, dokonalý obraz toho, že je jim to úplně jedno; staré tetky se cílevědomě proměňují po chodnících a táhnou za sebou své kytičkované nákupní tašky, se kterými míří na otevřené trhy. Skupinka místních školáků si opodál před stánkem s občerstvením dopřává velké kelímky bubble tea a pečené sladké brambory, na stoličce mezi sebou mají rozložené hromádky sešitů s domácími úkoly, jejichž mřížkované stránky se třepotají ve větru. Když procházím kolem, slyším, jak se jeden ze studentů dramaticky šeptem ptá a jeho slova jsou prodchnuta silným pekingským přízvukem: „Kámo, vidělas to?“

„Co jako?“ odpoví dívka.

Pokračuju v chůzi, dívám se dopředu a snažím se dělat, že neslyším, co říkají. Na druhou stranu si nejspíš myslí, že stejně nerozumím čínsky. Místní mi opakovaně říkají, že působím cize neboli *čhi-č'*, ať už to má znamenat cokoli.

„Chodí na tamtu školu. To je ta, kam ta hongkongská zpěvačka, Krystal Lam nebo tak nějak, dala svou dceru a ředitel SYSu taky. Počkej, najdu ti to na Baidu...“

„*Wo-kechao!*“ uleví si dívka vzápětí. Přímo cítím, jak mi pohledem propaluje zátylek. Obličej mi hoří. „330 000 jüanů za rok? Co je tam učí, jak svádět šlechtu?“ Pak se odmlčí. „To je ale mezinárodní škola, ne? Já myslela, že takový jsou jenom pro bílý.“

„Co ty víš?“ odfrkne si ten první student. „Většina mezinárodních studentů má zahraniční pasy. Když má člověk dost peněz, je lehké narodit se v zámorí.“

To není vůbec pravda. Já jsem se narodila tady v Pekingu a do Kalifornie jsem se s rodiči přestěhovala až v sedmi letech. A co se týče bohatství... Ne, to je jedno. Nebudu se přece otáčet a opravovat ho. Kromě toho jsem už musela cizím lidem převyprávět celý svůj životní příběh dostkrát na to, abych věděla, že někdy je jednodušší nechat je, ať si myslí, co chtějí.

Aniž bych čekala, až se rozsvítí semaforey – stejně je tady nikdo moc nesleduje –, přejdu silnici a jsem ráda, že se od zbytku jejich rozhovoru trochu vzdálím. Pak si v hlavě sestavím rychlý seznam úkolů.

To mi funguje nejlíp, kdykoli jsem přetažená nebo rozčilená. Krátkodobé cíle. Malé překážky. Věci, které mám pod kontrolou. Například:

Zprvė, zvládnout celé předávání cen, aniž bych Henryho Li shodila z pódia.

Zadruhé, včas odevzdat esej na čínštinu (poslední šance, jak se vetřít do přízně Wej Lao-š'e).

Zatřetí, přechíst si před obědem syllabus do dějepisů.

Začtvrté, vyhledat si informace o Maine a nejbližších veřejných školách v Pekingu a zjistit, které místo nabízí nejvyšší pravděpodobnost úspěchu – pokud vůbec nějaký –, aniž bych se zhroutila a/nebo nějak zásadně narazila.

Vidíte? Naprosto proveditelné.

„Jste si jistá, že tu studujete?“

Chlápek z ochranky sraští huňaté obočí a upřeně mě pozoruje z druhé strany kované školní brány. Polknu rozčilení. Tímhle si procházím pokaždé, nehledě na to, že mám na sobě školní uniformu nebo že jsem se nahlásila už dneska ráno, abych si přestěhovala věci zpátky na kolej. Možná by mi to tolik neva-dilo, kdybych nebyla osobně svědkem toho, jak strážný s širokým úsměvem mával Henrymu Li a na nic se neptal. Lidé jako Henry u sebe nejspíš ani nepotřebují nosit průkaz totožnosti; jeho tvář a jméno jsou dostatečným ověřením.

„Ano, jsem si jistá,“ řeknu a otřu si rukávem saka pot, který mi roší čelo. „Kdybyste mě, prosím, mohl pustit dovnitř, šušu...“

„Jméno?“ přeruší mě a vytáhne nějaký draze vypadající tablet, aby zaznamenal mé údaje. Od té doby, co se naše škola před několika lety rozhodla zcela se zbavit papírů, nebere množství zbytečných technologií konce. Dokonce i jídelní lístky v jídelně jsou teď všechny digitální.

„Čínské jméno je Sun Jen. Anglické jméno je Alice Sun.“

„Ročník?“

„Dvanáctý.“

„Studijní průkaz?“ Musel si všimnout výrazu v mé tváři, protože se zamračí ještě víc. „*Siao pcheng-jou*, pokud studijní průkaz nemáte...“

„N-ne, to je v pořádku. Už ho hledám,“ zavrčím, vylovím průkazku a podržím ji tak, aby na ni viděl. Loni jsme se fotili na studentské průkazy během zkouškového období, takže na tom svém vypadám jako něco, co právě vylezlo z kanálu: můj obvykle uhlazený černý culík je po týdnu bez mytí vlasů mastný, obličej mám pokrytý skvrnami od stresu a pod očima se mi rýsují obrovské tmavé kruhy.

Přísahám, že vidím, jak strážný při pohledu na mou fotku mírně zvedá obočí, ale o pár okamžiků později se brána s vrzáním otevře a zastaví se vedle dvou kamenných strážných lvů obrácených do ulice. Seberu poslední zbytky své důstojnosti, poděkuju mu a rychle vejdu dovnitř.

Ten, kdo navrhoval areál školy Airington, měl zjevně v úmyslu vytvořit uměleckou směsku starých a moderních architektonických prvků z východu i západu. Proto je hlavní vchod vydlážděn plochými širokými dlaždicemi jako v Zakázaném městě a o kus dál jsou umělé čínské zahrady s koi rybníčky a stupňovité pagody se šikmými rumělkově červenými střechami, ale školní budovy mají leštěná okna od podlahy ke stropu a spojují je skleněné mosty, které se táhnou přes zelené travnaté plácky.

Jestli mám být ale upřímná, vypadá to spíš, jako by tu někdo začal natáčet jedno z těch staročínských kostýmních dramát a zapomněl uklidit kulisy.

Nepomáhá ani to, že je všechno tak roztahané. Trvá mi skoro deset minut, než přeběhnu přes nádvoří, obejdu vědecký pavilon a dostanu se do auditoria. Tou dobou je už jasně osvětlený prostor plný studentů.

Vzrušené hlasy se odrážejí od stěn jako vlny od břehu. Hlasitost je ještě vyšší než obvykle, protože lidé se pouštějí do monologů o všem, co dělali v létě. Ani nemusím poslouchat, abych se dozvěděla podrobnosti; byl toho plný Instagram, od fotek Rainie Lam v bikinách v nějaké vile, kde kdysi pobývaly Kardashia-novy, až po spoustu filtrovaných selfie Chanel Cchao na nové jachtě jejích rodičů.

Zatímco hluk dosahuje crescenda, přejíždím pohledem sál a hledám si místo k sezení – nebo přesněji řečeno lidi, vedle kterých bych si mohla sednout. Přátelím se tak trochu s každým, ale společenské rozdělení je vsudypřítomné a utváří se podle všeho,

od vašeho rodného jazyka (nejčastější jsou angličtina a mandarínština, následované korejštinou, japonštinou a kantonštinou) až po to, kolikrát jste dosáhli něčeho natolik působivého, aby se o vás psalo v měsíčním školním zpravodaji. Má to celkem blízko k meritokracii, jakou byste na takovém místě očekávali, až na to, že Henry Li se v něm za čtyři roky objevil už patnáctkrát.

Ne že bych to počítala nebo tak něco.

„Alice!“

Podívám se na svou spolubydlici Chanel, která na mě mává z prostřední řady. Je hezká jako modelky z platformy Taobao: špičatá brada, bledá sklovitá pleť, záměrně rozčuchaná vzdušná ofina, pas velikosti mého stehna a dvojité oční víčka, která ještě před dvěma lety rozhodně neměla. Její máma, Coco Cchao, je doopravdy modelka – zrovna loni fotila pro *Vogue China* a její tvář se dala zahlédnout skoro u každého stánku s časopisy ve městě – a její táta vlastní síť luxusních nočních klubů po celém Pekingu a Šanghaji.

Ale to je víceméně vše, co o ní vím. Když jsme se na začátku sedmého ročníku poprvé nastěhovaly na koleje, trochu jsem doufala, že se z nás stanou nejlepší kamarádky. A chvíli to tak i vypadalo – každé ráno jsme spolu chodily do jídelny na snídani a po vyučování na sebe čekaly u skříněk. Ale pak mě začala zvát, abych s ní a jejími bohatými *fu-er-taj* kamarádkami chodila nakupovat na místa jako čtvrt San-li-tchun a Kua-mao, kde značkové kabelky stojí pravděpodobně víc než celý byt mých rodičů. Když jsem ji potřetí odmítla s nějakou nejasnou, vykoktanou výmluvou, prostě mě přestala zvát.

I tak to ale nevypadá, že by mezi námi byla zlá krev nebo něco podobného, a hned vedle ní je volné místo...

Vydám se směrem k němu a doufám, že nevypadám tak trapně, jak se cítím. „Můžu si sem sednout?“

Mrkne na mě, očividně trochu zaskočená. Mávla na mě ze zdvořilosti, ne aby mě k sobě pozvala. Ale pak se k mé úlevě usměje, její dokonalé porcelánové zuby téměř září, když světla v sále začnou pohasínat. „Jo, jasně.“

Sotva se posadím, vyjde na pódium s mikrofonem v ruce náš starší koordinátor a učitel dějepisu, pan Murphy. Je to jeden z mnoha amerických emigrantů na naší škole: Vystudoval angličtinu na slušné univerzitě, ale ne na Ivy League, jeho manželka je Čínanka, mají dvě děti a do Číny nejspíš přišel kvůli krizi středního věku, ale zůstal kvůli platu.

Dvakrát ťukne do mikrofonu a ten vyloudí příšerný ječivý zvuk, který všechny přiměje se otrást.

„Zdravíčko,“ řekne do nastalého ticha. „Vítejte na našem prvním shromáždění v tomto akademickém roce – velmi speciálním shromáždění, pokud si vzpomínáte...“

Trochu se na židli napřímím, i když vím, že ocenění přijde až na samém konci.

Nejdřív si musíme projít povinným kolečkem propagace školy.

Pan Murphy dá rukou znamení a spustí se projektor, který zaplní obrazovku za ním známými jmény a čísly a snadno rozpoznatelnými logy škol. Počet přijatých.

Podle PowerPointu bylo více než padesát procent loňských maturantů přijato na školy Ivy League nebo Oxbridge. Několik studentů v publiku udiveně zamručí – nejspíš letošní nováčci. Všichni ostatní jsou na to už zvyklí, jsou dostatečně ohromeni, ale ne v úžasu. Ostatně maturitní ročník z předchozího roku měl ještě vyšší procento.

Pan Murphy dál a dál hovoří o úspěších ve všech oblastech a o odhodlání dosahovat vynikajících výsledků, a mně připadá, že to trvá roky. Pak vyhlásí naše dnešní účinkující a všichni

najednou zpozorní, když zazní jméno Rainie Lam. Někdo dokonce zajásá.

Rainie se za ohlušujícího potlesku prolétá na pódium a já se neubráním lehkému sevření v hrudi, napůl obdivu a napůl závisti. Je to jako ve školce, když se objeví dítě s novou nablýskanou hračkou, kterou jste si tajně prohlíželi celé týdny.

Když Rainie usedá ke klavíru a světla reflektorů ji zalévají jasnou zlatou svatozáří, vypadá úplně stejně jako její matka, Krys-tal Lam. Jako skutečná hongkongská hvězda, která koncertovala po celém světě. Musí to vědět i ona sama, protože pohodí svými lesklými mahagonovými vlasy, jako by účinkovala v reklamě na Pantene, a mrkne do davu. Technicky vzato si vlasy barvit nesmíme, ale Rainie to dělá strategicky. Poslední rok si každé dva týdny vlasy o jemný odstín zesvětlí, aby si učitelé změny nevšimli. Její odhodlání je téměř impozantní. Na druhou stranu je asi snadné počínat si strategicky, když na to má člověk čas a peníze.

Jakmile konečně utichne veškerý jásot, Rainie otevře ústa a začne zpívat, samozřejmě jeden z nejnovějších singlů JJ Lina. Nestydaté přitakání tomu, že byl loni v listopadu hostem na koncertě její mámy.

Po ní přichází Peter Oh a předvádí jeden ze svých originálních rapů. Kdyby to byl kdokoli jiný, lidé by se mu nejspíš šklebili a hihňali, ale Peter je dobrý. Opravdu dobrý. Proslýchá se, že už má domluvenou smlouvu s nějakou asijskou hiphopovou společností, i když je stejně pravděpodobné, že zdědí pozici po svém otci ve společnosti Longfeng Oil.

Na pódiu se vystřídají další lidé: zázračný houslista z nižšího ročníku, profesionálně vyškolený asijsko-australský operní zpěvák, který už vystupoval v opeře v Sydney, a hráč na ku-čeng oblečený do tradičního čínského roucha.

Pak konečně, konečně, přijde řada na mě.

Klavír přemístí do temného kouta za závěsy a prezentační slajdy se změní. Na obrazovce se tučně mihne nápis *Cena za nejlepší studijní výkon*. Srdce se mi trochu rozbuší.

Při předávání těchto cen nepanuje příliš velké napětí. Všichni jsme o tom, jestli máme na ocenění nárok, informováni e-mailem několik měsíců předem, a kromě osmého ročníku, kdy jsem neuspěla u zkoušky z čínštiny, protože jsem dostala těžkou otravu jídlem, jsme se s Henrym každý rok, co sem chodí, umísťovali na stupních vítězů bok po boku.

Člověk by si myslel, že jsem si na to zvykla a už mi to tolik nevadí, ale opak je pravdou. Teď, když mám za sebou řadu úspěchů a pověst, kterou si musím udržovat, je v sázce ještě víc a vzrušení z vítězství je větší než kdy dřív.

Je to podobné jako to, co se říká o líbání milované osoby (ne že bych o tom doopravdy něco věděla): pokaždé je to jako poprvé.

„Alice Sun,“ houkne pan Murphy do mikrofonu.

Oči všech se stočí ke mně, zatímco se pomalu zvedám ze židle. Žádný divoký jásot se nekoná, ne jako u Rainie, ale aspoň se dívají. Aspoň mě vidí.

Uhladím si uniformu a zamířím k pódiu, dávám si pozor, abych cestou nezakopla. Pak je přede mnou pan Murphy, podává mi ruku, vede mě do záře reflektorů a lidé začnou tleskat.

Víte, kdybych si myslela, že mě lidé odsuzují nebo mě za zády pomlouvají, nejspíš bych se scvrkla do kuličky a na místě umřela, ale taková pozitivní pozornost, s mým celým jménem na obrazovce, zatímco se místností rozléhá potlesk jako údery na bubny, to je něco úplně jiného. Nevadilo by mi koupat se v tomhle okamžiku navždy.

Ale ta chvíle trvá sotva pár vteřin, protože pak pan Murphy zavolá jméno Henryho Li a pozornost všech se stočí k němu. Přeorientuje se. Potlesk znatelně, bolestně zesílí.

Sleduju jejich pohledy a sevře se mi žaludek, když ho spatřím stát v první řadě.

Jedna z největších životních nespravedlností – samozřejmě kromě nezaměstnanosti mladých, daní a všeho ostatního – je, že Henry Li vypadá tak, jak vypadá. Na rozdíl od nás ostatních zjevně úplně přeskočil tu nepříjemnou pubertální fázi a svou image kluka z plakátu Kumonu loni setřásl prakticky přes noc. Teď by se svým ostrým profilem, štíhlou postavou a hustými černými vlasy, které mu vždy dokonale padají přes tmavé obočí, mohl být stejně dobře považován za idol dívek v zácviku i za dědice druhého největšího čínského technologického start-upu.

Když jediným krokem vstoupí na pódium, jsou jeho pohyby ladné a cílevědomé a na jeho krásné, příšerné tváři je pečlivě naranžovaný výraz mírného zájmu, který tak nenávidím.

Jako by slyšel mé myšlenky, jeho oči se zabodnou do mých. Kroutící se, pálivý pocit v mém žaludku se zostří jako čepel nože. Pan Murphy přede mnou vykročí. „Gratuluji, Henry,“ řekne a pak se hlasitě uchechtne.

„To musí být otrava, ustavičně dostávat nějaká ocenění, co?“

Henry mu místo odpovědi věnuje jen nepatrný zdvořilý úsměv. Přinutím se také usmát, i když zatnu zuby tak silně, až mě bolí čelist. I když Henry zaujme místo vedle mě a nechává mezi námi jen dva příšerné, šílené centimetry prostoru. I když se mi svaly napínají jako vždycky v jeho přítomnosti, když se nakloní, překročí nevyslovenou hranici a zašeptá tak, abych to slyšela jen já...

„Gratuluju, Alice. Báł jsem se, že to letos nezvládneš.“

Většina zahraničních školáků končí s nějakou rozmělněnou verzí amerického přízvuku, ale Henryho přízvuk má výrazný britský nádech. Nejdřív jsem si myslela, že se jen řídí návodem, jak se stát tím nejnafrněnějším člověkem na světě, ale po drobném

stalkingu – ne, průzkumu – jsem odhalila, že skutečně strávil pár let na základní škole v Anglii. A ne jen tak ledajaké základní škole, ale na stejné škole jako syn premiéra. Dokonce mají i společnou fotku, na které stojí u školních stájí, oba se se zarudlými tvářemi široce zubí, zatímco v pozadí někdo uklízí koňský hnůj.

Henryho přízvuk je tak rozptylující, že mi trvá celou minutu, než jeho urážku zaregistruju.

Vím, že mluvím o našich posledních zkouškách z chemie. On dostal jako obvykle plný počet bodů a já jsem ztratila bod jen proto, že jsem uspěla obzvlášť obtížnou redoxní rovnici. Nebýt dvou otázek za extra body, které jsem na konci stihla, celé mé hodnocení by se propadlo.

Chvilí se nemůžu rozhodnout, co nenávidím víc – jestli redoxní rovnice, nebo jeho.

Pak si všimnu samolibého úsměvu, který mu teď hraje v koutcích rtů, a s novou vlnou nelibosti si vzpomenu, jak jsme spolu takhle stáli na pódiu poprvé. Snažila jsem se být zdvořilá, dokonce jsem ho pochválila, že v testu z dějepisu dopadl lépe než já. Ale on měl prostě na tváři úplně stejný samolibý, nesnesitelný výraz, trochu pokrčil rameny a řekl: „Byl to dost lehký test.“

Zatnu zuby ještě víc.

Nezbývá mi než si připomenout cíl, který jsem si předtím stanovila: neshodit Henryho z pódia. I když by to bylo velmi, velmi uspokojivé. I když je prokletím mé existence už skoro půl desetiletí a naprosto by si to zasloužil a pořád se na mě dívá s tím svým směšným úšklebkem...

Ne. Ovládej se.

Stejně jsme nuceni zůstat na místě, protože dopředu spěchá fotograf, aby nás vyfotil do ročenky.

Pak ale jako ledová sprcha přijde uvědomění. Dojde mi, že až vyjde ročenka, už tu nebudu studovat. Ne, nejen to – nebudu

maturovat v téhle posluchárně, moje jméno nebude uvedeno mezi studenty přijatými na školy Ivy League, nebudu odcházet branami se zářivou budoucností, která mi leží u nohou.

Cítím, jak mi tuhne úsměv na tváři, hrozí, že se na okrajích rozplyne. Mrkám příliš rychle. Periferním viděním zahlédnu slogan školy *Airington je domov* vytištěný obřími písmeny na vyvěšeném transparentu. Ale Airington není domov, nebo jen není domovem pro někoho, jako jsem já; Airington je žebřík. Jediný žebřík, který by dokázal zvednout mé rodiče z jejich ošuntělého bytu na předměstí Pekingu a který by dokázal zmenšit vzdálenost mezi mnou a sedmimístným platem, který by mi jednou umožnil rovnocenně se postavit někomu, jako je Henry Li, na tak velkém naleštěném jevišti, jako je tohle.

Jak se mám bez něj sakra vyšplhat na vrchol?

To je otázka, která mi hlodá nervy jako vyhladovělá krysa, když se omámeně vracím na své místo a sotva registruju zvláštní pokývnutí pana Čchena, Chanelin úsměv nebo šeptané gratulace ostatních spolužáků.

Zbytek ceremonie ubíhá hlemýždím tempem a já sedím tak dlouho, že mám tělo jako přimražené k sedadlu. Mysl mi pracuje na plné obrátky, až mi začíná být zima po celém těle, přestože je dusné letní vedro.

Když nás pan Murphy pro dnešek propouští, už se skutečně třesu, a když se připojím k proudu studentů, kteří se tlačí ven dveřmi, malá část mého mozku se zabývá myšlenkou, že tenhle pocit chladu možná není normální.

Než si stačím zkontrolovat, jestli nemám horečku nebo něco podobného, někdo za mnou si odkašle. Ten zvuk je podivně formální, jako když se člověk připravuje na projev.

Otočím se. Je to Henry.

Samozřejmě že je to Henry.

Dlouhou chvíli se na mě jen dívá, kroutí hlavou a přemýšlí. Nedá se poznat, na co myslí. Pak přistoupí blíž a řekne s tím svým otravným britským přízvukem: „Nevypadáš moc dobře.“

Projede mnou vztek.

A dost.

„To se teď budeš jako navážet do mého vzhledu?“ zeptám se ho. Můj hlas zní pronikavě dokonce i mým vlastním uším a víc než pár studentů, kteří se kolem nás tlačí, se otočí a střelí po nás zvědavými pohledy.

„Cože?“ Henryho oči se mírně rozšíří a přesnou symetrii jeho rysů naruší nepatrná stopa zmatku. „Ne, chtěl jsem říct...“ Pak se zdá, že v mém výrazu něco zachytil – něco krutého a raněného, protože jeho vlastní výraz okamžitě zchladne. Vrazí si ruce do kapes. Odvrátí pohled. „Víš ty co? To máš jedno.“

Žaludek mi klesne pod náhlou příkrostí jeho tónu a já ho za to nenávidím, ještě víc ale nenávidím sebe za svou reakci. Mám přinejmenším dvacet tisíc lepších věcí na starosti než to, co si o mně myslí Henry Li.

Věcí jako chlad, který se mi stále šíří pod kůží.

Otočím se a vyběhnu dveřmi ven na travnaté nádvoří. Očekávám, že se na slunečním světle budu cítit lépe, ale můj třes jen zesílí a chlad mi proniká až k prstům u nohou.

To rozhodně není normální.

A pak bez jediného varování mi cosi vpálí přímo do zad.

Nestihnu ani vykřiknout. Tvrdě klesnu na kolena. Tělem mi vystřelí bolest a do dlaní se mi zaříznou tvrdá nepoddajná stébla umělého trávníku.

Zašklebím se bolestí, vzhlednu a uvidím, že viníkem není *něco*, ale *někdo*. Někdo, kdo je stavěný jako býk a dvakrát vyšší než já.

Andrew Še.

Čekám, až mi pomůže vstát a že se mi aspoň omluví. Ale on se jen zamračí, když znovu získá rovnováhu, očima přese mě přejede a otočí se k odchodu.

V hlavě se mi sváří zmatek s rozhořčením. Tohle je přece Andrew Še, kluk, který každou svou větu tlumí obraty jako „promiň“, „myslím“ a „možná“, kluk, který nedokáže ve třídě promluvit, aniž by zrudl, a který vždycky jako první pozdraví učitele, kterého si všichni v našem ročníku nemilosrdně dobírají, protože je až příliš zdvořilý.

Když se však otočím ke dveřím z tónovaných skel, abych zkontrolovala, jestli se mi něco nestalo, všechny myšlenky na Andrewa Še a základní pravidla etikety mi zmizí z hlavy. Srdce mi prudce naráží do žeber v hlasitém, přerývaném rytmu tohle-se-nemůže-dít-tohle-se-nemůže-dít.

Protože dveře zrcadlí všechno: děti na basketbalovém hřišti, smaragdové bambusové háje vysázené kolem vědeckého pavilonu, hejny vrabců vzlétajících k nebi v dálce...

Tedy všechno kromě mě.

2

Moje první myšlenka není ani tak myšlenka, jako spíš sousloví začínající předložkou *do*.

Moje druhá myšlenka je: *Jak mám takhle asi odevzdat esej na čínštinu?*

Začínám chápat, co mamka myslela tím, že musím vážně přehodnotit své priority.

Když se dívám na prázdné místo na skle – na místo, kde bych se měla odrážet já –, hlavou mi víří tisíce otázek a možností jako divoká, pleskající křídla vyplašených ptáků, samá síla a žádný směr. *Musí to být sen*, říkám si. Ale i když si ta slova znovu a znovu opakuju, nevěřím jim. Moje sny nikdy nejsou tak živé; pořád cítím vůni vařeného koření a kokosového kari ze školní jídelny, cítím chladnou, hladkou látku sukně na stehně, konec culíku mě lechtá na zpoceném krku. Roztřeseně se odlepím od země. Kolena mě pekelně pálí a matně si uvědomuju drobné kapičky krve, které mi vytékají z dlaní, ale to je v tuhle chvíli poslední z mých starostí. Snažím se dýchat, abych se uklidnila.

Nefunguje to. V uších mi slabě hučí a dech mi z úst vychází v rychlých, mělkých záchvěvech.

A skrz oblak paniky se ve mně vzedme rozmrzelost. Na hyperventilaci teď fakt nemám čas.

Potřebuju odpovědi.

Ne, ještě líp, potřebuju další seznam. Jasný postup, třeba:

Zaprvé, zjistit, proč sakra nevidím svůj vlastní odraz v zrcadle jako nějaký upír z filmu z počátku tisíciletí.

Zadruhé, změnit plány odpoledních domácích úkolů v závislosti na výsledcích.

Zatřetí...

Jak tak hloubám nad třetím bodem, napadne mě, že mám možná jen halucinace, že je to možná nějaký počínající psychický stav – vysvětlovalo by to, i proč mi předtím bylo tak podivně chladno – a že bych asi měla zajít na ošetřovnu.

Ale cestou tam se mi až do morku kostí zaryje pocit křivdy. Vrážejí do mě další studenti a jejich pohledy kloužou po mé tváři, jako bych tam vůbec nebyla. Poté, co mi pátý kluk šlápne na nohu a zareaguje jen tím, že pošle na zem tázavý pohled, se mi do hlavy vloudí bizarní, strašná myšlenka.

Abych si ji otestovala, příběhnu k nejbližšímu studentovi ve svém zorném poli a mávnu mu rukou před obličejem.

Nic.

Ani nemrkne.

Srdce mi buší tak silně, až mám pocit, že mi snad vyletí z hrudního koše.

Znovu mávnu rukou a doufám, že se v tom všem mýlím, ale on jen dál zírá před sebe.

Což znamená, že buď se celá škola spojila a upravila všechny povrchy v areálu, aby sechrála ten nejdůmyslnější žertík všech dob, nebo...

Nebo jsem neviditelná.

Tohle je o něco větší nepříjemnost, než jsem si představovala.

Uhnu studentovi z cesty dřív, než mě stihne srazit, a přesunu se do úkrytu poblíž nedalekého dubu. V hlavě se mi honí

myšlenky. Když mě nikdo nevidí, nemá smysl chodit na ošetřovnu. Ale možná – určitě – mi pomůže někdo jiný. Někdo, kdo mi uvěří, přijde s řešením, a když ne, tak mě aspoň utěší. Řekne mi, že všechno bude v pořádku.

Provedu si rychlou mentální inventuru všech lidí, které znám, a nakonec mi vyjde krutá, bolestná pravda: se všemi se tak trochu přátelím... ale doopravdy není můj kamarád nikdo.

To zní přesně jako zjištění, které by mě mělo inspirovat k dobré hodině pečlivého zkoumání vlastní duše. Za jiných okolností by to tak nejspíš bylo. Ale nával strachu a adrenalinu, který mi pulzuje v žilách, mě nenechá v klidu, a už si dělám další pro-počty a snažím se ze všech sil vymyslet strategii dalšího postupu.

Nemám tedy žádné blízké vztahy, na které bych se mohla spolehnout během osobní, potenciálně nadpřirozené krize. Fajn. To je fuk. V tomhle dokážu být objektivní. Berte to jako otázku za extra body v testu, kde záleží jen na správné odpovědi.

Objektivně řečeno, ve škole je jeden člověk, který by mohl být užitečný. Jistý člověk, který si pro zábavu čte obskurní vědecké časopisy, kdysi byl na stáži v NASA a ani nemrkl, když se u nás ve škole objevil severokorejský hodnostář. Jistá osoba, která by mohla být dostatečně klidná a kompetentní na to, aby tohle vyřešila.

A jestli nebude mít ani on ponětí, co se se mnou děje... No, aspoň se budu moct těšit z toho, že existuje hádanka, kterou Henry Li nedokáže vyřešit.

Dřív než moje hrdost dožene logiku a přesvědčí mě, proč je to hrozný nápad, vyrazím k jediné budově, o které jsem si myslela, že se k ní nikdy ani nepřiblížím, natož abych ji záměrně vyhledala.

O pár minut později už zírám na slova vyvedená nad dvoukřídlymi dveřmi rozmáchlým ozdobným písmem: